

Fjerkost, som han havde fundet i sin Nærhed, sendte hun ham et saa lynende Øjekast, at han af Betuttelse nær var vippet ned af Stolen.

Emanuel havde i Begyndelsen ikke synderlig Opmærksomhed tilovers for Musiken. Det første Stykke havde været en moderne, sværtopfattelig Komposition, der i hans Øre lød aldeles som en Kattekoncert. Han havde lænet sig tilbage i Stolen og hengivet sig til sine egne Betragtninger. Hans Blik var gledet rundt i Stuen, henover Væggenes Billeder og nogle hvide Statuetter paa Hjørnepiedestalerne . . . og alt imens havde en tung Døsighed sænket sig over ham. Det var allerede bleven langt over hans sædvanlige Sengetid, og Værelsets Tusmørke, Dagens mange nye Indtryk, Slappelsen efter den megen aandelige Anspændelse tilligemed Virkningen af Aftenbordets Vin gjorde ham mat og tung.

Men efterhaanden begyndte han at lytte. Kendte Toner naaede hans Øre . . . brusende, højtidelige Harmonier, der kom til ham ligesom langt borte fra. Han vidste længe slet ikke, hvortil han skulde henføre dem; forstod ligesaa lidt den stærke Sindsbevægelse, hvori de satte ham. Han følte sig som fangen under en Fortrylelse. Hans Blik faldt ud gennem Verandadøren, — og det blege, højtidelige Sommernats-Landskab derude med den store Stenvase og de sorte, cypresagtige Poppeltræer syntes ham i samme Øjeblik som en Levendegørelse af Frøken Ragnhilds Musik. Da genkendte han Chopins Sørgemarsch, hans Søsters Yndlingsstykke, som han i sine Ungdomsdage saa ofte havde hørt hende spille i Mørkningstimerne derhjemme, . . . og i det samme var det, som om Omgivelserne forvandlede sig for ham. Det var ikke længer Doktor Hassings Dagligstue men hans eget Barndomshjem, han befandt sig i; det var hans egen Søster Betty, der sad derhenne paa Taburetten mellem Klaverets to tændte Lys og med yndefulde Bevægelser løftede og sænkede de hvide Hænder